

Cô Gái Bằng Bằng

Paul Jennings

Tôi ngần người và ngắm nhìn pho tượng rất lâu. Tôi biết, làm như thế thật là ngốc. Nếu như có ai biết được tôi vừa nghĩ gì thì có lẽ tôi chết mất. Thật là ngượng. Tôi phải lòng tảng băng.

Trước kia tôi luôn tránh xa những người có mái tóc đỏ hoe.

Mong các bạn đừng nghĩ rằng tôi là kẻ tôn thờ màu tóc nhé. Các bạn nghe tôi kể câu chuyện sau đây rồi hãy phán xét.

Mọi chuyện bắt đầu từ ông Mantolini và những pho tượng của ông ấy.

Những pho tượng bằng nước đá của ông Mantolini quả thật là tuyệt vời. Ông tạc những pho tượng bằng nước đá và bày chúng trong cửa hàng cá của mình ngay gần cảng. Mỗi tháng ông trưng bày một pho tượng mới.

Lúc là pho tượng một con công rực rỡ xòe đuôi. Khi là một con cá khổng lồ còn ngậm dây câu giũa giữa cho đến chết. Một trong những pho tượng mà tôi ưa thích nhất là tượng con chuột túi mang chú chuột con nằm trong túi với đôi mắt nhìn ngơ ngác.

Nhưng câu chuyện này cũng hơi buồn. Vào ngày đầu tiên mỗi tháng, ông Mantolini lại vác pho tượng cũ ra cổng sau và quẳng ở ngõ hẹp, tượng sẽ tan biến thành nước và chỉ để lại một vệt đất ẩm vì thấm nước. Bao giờ ông ta cũng thay thế bằng một tác phẩm mới để bày trong cửa hàng. Pho tượng mới rực rỡ óng ánh và trong vắt như được tạc từ một tảng băng vùng Bắc Cực.

Sáng sáng, trên đường tới trường, bao giờ tôi cũng đứng lại ngắm nghía những pho tượng của ông Mantolini. Và vào ngày mùng một hàng tháng khi tan trường trên đường về bao giờ tôi cũng tạt qua cửa hàng để chiêm ngưỡng tác phẩm mới của ông. Tôi không tài nào tránh không đi qua ngôi nhà mà mới ngày hôm qua một tác phẩm nghệ thuật đã tan biến ngoài bãi rác.

Một hôm tôi hỏi ông:

- Tại sao bác lại vứt chúng đi?

Ông Mantolini nhún vai nói:

- Người ta sống rồi người ta lại chết mà.

Ông Mantolini hít một hơi dài. Giờ đến lượt ông sẽ hỏi tôi điều gì đây. Chắc vẫn cái câu hỏi mà ông đã hỏi tôi mấy tuần nay rồi. "Cô em họ tôi ở Italy sắp sang. Tháng sau đấy. Cậu đưa cô ấy tới trường nhé. Cậu là bạn. Em họ tôi tóc màu hung đỏ. Cậu đồng ý chứ?"

Tôi lại trả lời như mọi khi: "Rất tiếc, không được đâu". Tôi không thể nói với ông là tôi không ưa mái tóc màu đỏ. Và lại tôi cũng không muốn xúc phạm đến tình cảm của ông.

Ông đứng ngây ra không nói nửa lời. Quả thật ông ấy bị bất ngờ vì chúng tôi coi nhau như những người thân thiết. Ông biết tôi rất thích những pho tượng của ông. Bao giờ ông cũng đi ra cửa và trò chuyện với tôi.

- Cậu thật là người lạ lùng.

Ông lắc đầu và đi vào trong cửa hàng.

Nước mắt ông Mantolini như trào ra. Tôi cảm thấy mình lại làm một điều không đúng. Thật là không phải, song tôi không thể kết bạn với một người có mái tóc đỏ.

2

Cả ngày hôm đó tôi cảm thấy day dứt, khó chịu trong lòng. Mãi đến khi tan học tôi mới cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút. Hôm ấy là ngày 1 tháng 9. Sẽ lại có một pho tượng mới được bày trong cửa hàng. Tháng nào cũng như tháng nào và mọi người đều thấy thích thú.

Tôi chạy thật nhanh tới cửa hàng cá và nhìn chăm chăm vào cửa kính. Thật không thể tưởng tượng nổi. Bức tượng một cô gái bằng nước đá làm tôi nhớ đến những bức tượng cổ Hy Lạp ở trong viện bảo tàng. Cô ta có mái tóc dài rối tung, môi mỉm cười tươi rói. Mắt cô long lanh như kim cương. Tôi nói để các bạn biết, cô gái bằng băng này thật tuyệt vời, không thể tưởng tượng nổi.

Tôi nhủ thầm: "Ôi, nàng mới đẹp làm sao, tuyệt vời làm sao!".

Dù sao thì đây chỉ là một pho tượng vô tri vô giác. Bức tượng cô gái to bằng người thật để trong một tủ đá bằng kính để giữ lạnh. Má cô phủ một lớp hạt nước đông băng nhỏ li ti.

Tôi ngẩn người và ngắm nhìn pho tượng rất lâu. Tôi biết, làm như thế thật là ngốc. Nếu như có ai biết được tôi vừa nghĩ gì thì có lẽ tôi chết mất. Thật là nguỵ. Tôi phải lòng tảng băng.

Ngày nào tôi cũng tới cửa hàng cá. Tôi đi học muộn chỉ vì cô gái băng. Hễ có phút rảnh rỗi nào là tôi ra ngay cửa hàng. Tôi như bị thôi miên. Đường như nụ cười của cô gái băng là để dành riêng cho tôi. Hai tay cô như vẫy gọi. Tôi tự nhủ: "Hãy tỉnh táo lên. Mà làm sao thế, đồ ngốc!" Tôi biết rõ mình là một kẻ rồ dại, nhưng pho tượng đó như có ma lực cuốn hút tôi. Tôi lại chạy vội ra cửa hàng cá. Còn ông Mantolini thì vẫn giận và lánh mặt tôi.

Tôi tưởng tượng cô gái băng là bạn gái của mình. Tôi sẽ kể cho cô ấy nghe về những điều bí mật thầm kín của riêng tôi. Mặc dù cô chỉ là một tảng băng nhưng tôi có cảm giác cô ấy hiểu những điều suy nghĩ của mình.

Ông Mantolini thấy rõ tôi bị cô gái băng hút mất hồn. Nhưng ông không hề bước ra cửa.

Lần nào tôi tới mua cá cho mẹ, ông đều lánh ra cửa sau và bảo người giúp việc tiếp tôi.

3

Ngày lại ngày trôi đi. Hết tuần này tới tuần khác. Cô gái băng vẫn nhovn miệng cười. Cô hoàn toàn không thay đổi. Bọn con trai cho tôi là kẻ dớ dẩn, làm sao lại có thể ngây người ngắm tảng băng lạnh giá kia chứ. Nhưng pho tượng đó quả thật có sức mạnh đối với tôi. Thật đấy mà. Dần dần đến lượt bọn trẻ con chế giễu tôi. Một con bé tên là Simone bảo: "Cậu ta đang tương tư". Tôi phải chịu bao lời chế giễu ở trường. Nhưng tôi bất chấp. Tôi vẫn đứng ngắm pho tượng ở cửa hàng.

Nỗi buồn man mác trong lòng tôi mỗi ngày một lớn hơn. Tôi muốn mang cô gái băng về nhà, muốn giữ mãi bên mình. Nhưng nếu mang pho tượng đó ra khỏi tủ đá, gặp không khí ẩm thì khuôn mặt với nụ cười tươi rói đó sẽ tan biến thành nước.

Tôi lo sợ đến ngày mùng 1 tháng 10. Ngày hôm đó ông Mantolini sẽ quăng cô gái băng ra sau ngõ và cô ta sẽ tan biến thành nước dưới ánh mặt trời. Đến ngày cuối cùng của tháng chín tôi chờ cho tới khi ông Mantolini ra tiếp khách ở quầy hàng. Tôi hét lên:

- Ông không được rút cô ấy đi. Cô ấy thật là đẹp, trông y như thật. Ông không được rút. Xin ông đừng làm như thế!

Suýt nữa thì tôi đã nói: "Tôi yêu cô ấy", song nếu nói như thế thì thật là ngốc.

Ông Mantolini nhìn tôi và nhún vai. Ông nói:

- Người ta sống rồi người ta lại chết. Cô ấy là băng, cô ấy lạnh, cô ấy là nước.

Tôi biết thế là hỏng. Ngày hôm sau tôi trốn học. Tôi nấp ở sau ngõ và chờ đợi. Giờ phút trôi qua chậm chạp. Thời gian dài lê thê. Song cuối cùng ông Mantolini và cô gái băng cũng xuất hiện. Ông ta quàng bức tượng bên cạnh thùng rác. Nơi an nghỉ cuối cùng của cô lại nằm lẫn với những đầu cá thối trong một cái ngõ hẹp vắng vẻ!

Ông Mantolini đi vào cửa hàng. Tôi chạy vội tới cô gái băng của mình. Những hạt băng bé nhỏ vẫn còn bám trên người cô, làn da cô dính dính và giá buốt.

Kế hoạch của tôi là gửi cô ở một cửa hàng thịt. Tôi sẵn sàng trả tiền cho chủ cửa hàng nếu như ông ấy để cô gái vào trong tủ đá và hàng ngày tôi có thể đến thăm. Song tôi chưa hỏi ý kiến ông ấy. Nhưng tôi nghĩ ông ta sẽ không từ chối. Phải không các bạn? Mặt trời lên cao. Tôi phải làm thật nhanh.

Cho đến lúc này cô gái băng vẫn còn nguyên dạng. Tay cô vẫn vươn ra phía trước. Hình như cô biết thời gian của cô đã điểm. Tôi khẽ nói:

- Đừng sợ, ta sẽ cứu nàng.

Tôi không biết điều gì đã đến với mình. Tôi đang làm một việc hết sức ngu xuẩn, điên rồ. Tôi cẩn thận cúi xuống và nhẹ nhàng đặt lên môi cô gái băng một cái hôn.

4

Tôi hôn rất lâu. Đó là một nụ hôn dài nhất chưa từng có trong lịch sử. Môi tôi dính vào môi nàng. Thịt da tôi đông cứng và dính chặt vào tảng băng. Tôi cảm thấy có những cái kim lạnh giá làm tê cứng, đau buốt đôi môi của mình. Tôi tìm cách giằng môi mình ra nhưng không được. Cái đau tê dại làm tôi trào nước mắt. Những giọt nước mắt của tôi lăn trên má và rơi trên má cô gái băng.

Chúng tôi lại tiếp tục hôn nhau. Hôn mãi, hôn mãi. Tôi muốn dứt đôi môi của mình ra khỏi đôi môi của cô gái băng, nhưng vì tôi lo lắng cho cô nên tôi không thể đơn giản dứt ra, bỏ lại trên môi cô những mẩu da thâm máu, kỷ niệm đau xót về sự điên rồ của mình. Tôi đứng đấy, hôn đôi môi băng giá và bất lực không tài nào cựa quậy được. Tôi tìm cách kêu cứu nhưng không thể nói nên lời. Chỉ có tiếng u a u ơ phát ra ở mũi nghe đến phát khiếp. Không ai tới cứu tôi, tiếng kêu ú ớ của tôi như chìm trong ngõ vắng.

Tôi ôm chặt cô gái băng và bế thốc nàng lên. Pho tượng rất nặng và lại dính dính vì băng giá. Những ngón tay của tôi dính chặt vào bức tượng. Pho tượng là người tù của tôi và tôi cũng bị cô gái băng cầm tù.

Mặt trời sưởi ấm phía lưng tôi. Những giọt nước mắt tuyệt vọng trào ra. Nếu tôi đứng ở đây thì pho tượng sẽ tan ra thành nước. Tôi sẽ được giải phóng nhưng sẽ mất đi cô gái băng của mình. Cái mũi, cái cằm xinh xắn của nàng sẽ tan biến thành những giọt nước lăn tăn.

Nhưng cái lạnh toát ra từ người cô gái băng thật kinh khủng. Đôi môi băng giá mỉm cười của cô đốt cháy da thịt tôi. Mũi tôi đã bị đóng băng. Tôi chạy khỏi cái ngõ hẹp ra ngoài đường. Nhiều người đang đứng ở bên xe buýt. Tôi như muốn la lên "Cứu tôi với, hãy giải thoát cho tôi nhưng xin đừng làm hỏng pho tượng".

Nhưng chỉ có những âm thanh u u, ơ ơ phát ra. Mọi người tưởng tôi là một tên rồ. Có vài người cười, tưởng tôi làm trò hề. Chỉ có những tên điên điên khùng khùng mới ôm lấy một pho tượng để hôn.

Tôi chạy vọt tới cửa hàng của ông Mantolini. Tôi định dùng bàn chân để gõ cửa. Nếu làm như vậy thì tôi chỉ đứng một chân, lại ôm pho tượng rất nặng và đôi môi thì vẫn đang hôn đến lạnh cóng. Có tiếng rạn nứt lạo xạo. Tôi ngã vật xuống. Ôi thật đau đớn, khôn khổ làm sao? Ngón tay, đầu gối và đôi môi của tôi nhứt nhối, rã rời. Chẳng thấy bóng ông Mantolini đâu cả. Có lẽ ông ở buồng trong, phía sau quầy hàng.

5

Phải làm gì bây giờ? Tôi nhìn biển khơi xanh biếc. Nếu tôi lộn xuống biển thì tảng băng sẽ tan thành nước. Lúc đó những ngón tay và đôi môi của tôi sẽ được giải thoát. Nhưng cô gái băng cũng sẽ tan biến. Tôi nhủ thầm "Buông ta ra đi!" nhưng nàng không trả lời. Hai bàn tay tôi tê cứng, những mũi kim nước đá lạnh giá làm da thịt tôi đau buốt. Tôi chạy vọt tới nơi neo thuyền và tôi lại thủ thủ không nói thành lời với cô gái băng của mình. "Anh rất lấy làm đau đớn, rất lấy làm đau đớn, đau đớn, đau đớn..."

Tôi chạy mãi, chạy mãi dọc bờ biển. Những bước chân của tôi như gõ nhịp cho suy nghĩ của mình "đau đớn, đau đớn, đau đớn..."

Tôi dùng chân và nhìn trừng trừng những làn sóng dội vào bờ. Sau đó tôi lao xuống nước, hai tay ghì chặt cô gái băng của tôi vào lòng. Tôi chìm dần... chìm dần... Trong khoảnh khắc tôi như bị đông cứng lại và bồng bênh trôi trên sóng biển nhấp nhô. Tôi thở hổn hển và đau đớn vì đành phải phó mặc số phận cô gái băng của mình.

Sóng vỗ dạt dào, dỗi lên, dập xuống. Nước biển ầm ập tách đôi môi chúng tôi, ngón tay tôi cũng tách ra khỏi thân thể nàng. Tôi trôi lên như một cái chai rỗng và nhìn thấy cô gái băng của mình đang bập bênh trôi xa. Hai mắt cô không còn nữa, mái tóc cũng chỉ còn là một tảng băng trong suốt như thủy tinh. Nụ cười của cô gái băng đã biến mất. Thân thể cô chỉ còn là một tảng băng đang tiếp tục tan biến trong sóng biển nhấp nhô.

- Không! - Tôi hét lên. Miệng tôi hớp đầy nước mặn và tôi chìm dần.

Người ta nói rằng khi sắp chết đuối, cuộc sống đã qua hiện lên rất nhanh trong đầu như một cuộn phim. Quả đúng như thế. Tôi lại trải qua những giây phút kinh hoàng. Tôi nhớ hồi còn bé, học ở trường làng. Tôi là đứa duy nhất có mái tóc đỏ hoe. Tôi trông thấy Johnson, tên hung thần ở trong lớp, không ngày nào nó không hành hạ trêu chọc tôi. Buổi trưa tôi ngồi một mình đơn độc trong lớp. Không bạn nào dám chơi đùa với tôi chỉ vì thằng Johnson không ưa mái tóc đỏ hoe của tôi. Rồi tôi lại nghe thấy văng vẳng bên tai tiếng nó gọi tôi là đồ "cà rốt", là "quỷ đỏ"... Đó là những hình ảnh cuối cùng lướt qua óc tôi trước khi tôi bị chìm ngมိ trong một thế giới tối mù và mặn chát.

6

Nhưng tôi không chết đuối. Nói cho đúng thì mái tóc là thân hộ mệnh của tôi. Có lẽ mái tóc xoắn tít và đỏ hoe của tôi, trông như một loài rong biển màu đỏ bị cuốn từ đáy biển lên, rất dễ nhận ra trong sóng biển dập dềnh.

Ông Mantolini và người em họ của ông đã cứu tôi. Tôi lơ mơ nghe thấy tiếng ông nói với người em họ: "Cậu ấy sống, cậu ấy chưa chết".

Tôi đau nhói trong tim và không buồn mở mắt, tôi nghĩ tới điều mà tôi đã làm với cô gái băng. Tôi thì sống mà cô ấy đã chết, chết vĩnh viễn mất rồi.

Cuối cùng tôi cũng phải mở mắt và nhìn những người đã cứu tôi, ông Mantolini và người em họ ông. Đó là một cô gái tóc màu đỏ hung loăn xoăn. Cô mỉm cười. Hai mắt cô rực sáng như những viên kim cương. Tôi xin nói với các bạn: Tony là một cô gái đẹp tuyệt trần. Đẹp không thể tưởng tượng nổi. Tôi thầm thì:

- Ôi, em xinh quá, em đẹp quá.

Pho tượng đá của ông Mantolini quả là rất đẹp, nhưng không thể đẹp bằng cô gái bằng da bằng thịt tuyệt vời này. Pho tượng chẳng qua chỉ là bản sao của cô Tony - em họ ông - mà thôi. Tôi cười với cô và cô mỉm cười đáp lại. Một nụ cười có thật trong đời.

Tôi bỗng hiểu ra rằng chẳng làm sao cả khi cô gái băng tan biến ra thành nước và càng không sao khi một cô gái xinh đẹp lại có mái tóc màu hung đỏ.

Nguyễn Xuân Hoài dịch